

Rep. Nr. 26/15

*

NB-030-04
E/XXXX

*

Tegensprekelijke
beslissing van 29
september 2015

*

Beroep tegen de
beslissing van het
Comité Dgec van 27
augustus 2004

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 2 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van : Dr A , geneesheer-directeur B..., wonend te XXXX.

Appellant, die wordt vertegenwoordigd door Mr. C , advocaat, met kantoor te XXXX.

Tegen : **RIZIV - Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle**, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

Geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, dr D..., geneesheer-inspecteur, en dhr. E..., attaché, ambtenaren bij geïntimeerde.

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 30 juni 2015 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV

*

* *

RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het dossier van de Dgec;
- de bestreden beslissing van het Comité Dgec van 27 augustus 2004, ter kennis gegeven met een aangetekende brief van 4 oktober 2004;
- de beroepsakte van appellant van 29 oktober 2004, ontvangen ter griffie op 3 november 2004;
- de beroepsbesluiten van geïntimeerde van 8 februari 2013, neergelegd ter griffie op 8 februari 2013;
- de beroepsbesluiten van appellant van 6 mei 2013, ontvangen ter griffie op 8 mei 2013;
- de beroepsbesluiten van geïntimeerde van 3 februari 2014, neergelegd ter griffie op 3 februari 2014,
- de beroepsbesluiten van appellant van 24 juli 2014, ontvangen ter griffie op 26 juli 2014,
- de synthesebesluiten van geïntimeerde van 3 september 2014, neergelegd ter griffie op 4 september 2014,
- de synthesebesluiten van appellant van 13 november 2014, ontvangen ter griffie op 14 november 2014,
- de oproepingsbrieven van 10 april 2015.

Gehoord op de openbare terechtzitting van 30 juni 2015:

- mr C... in de uiteenzetting van de middelen en besluiten namens appellant;
- dhr. E... in de uiteenzetting van het juridische luik van de middelen en besluiten namens de geïntimeerde,
- dr D in de uiteenzetting van het technische luik van de besluiten van namens de geïntimeerde

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden daarna gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de openbare terechtzitting van 29 september 2015.

1. VOORWERP VAN HET GESCHIL

Geïntimeerde voerde een onderzoek uit naar de realiteit en conformiteit van de verstrekkingen die het B... aan de verplichte ziekteverzekering heeft aangerekend, of laten aanrekenen.

Dr A , directeur van B..., werd de volgende inbreuk ten laste gelegd :

Het opmaken, ondertekenen en uitrekenen van verzamelkostennota's en individuele kostennota's model 56 waarmee aan de Verplichte verzekering voor Geneeskundige Verzorging en Uitkeringen, tegemoetkomingen voor verzorging en bijstand in de handelingen van het dagelijkse leven werden aangerekend van een hogere categorie dan de werkelijk verschuldigde, dit vormt een inbreuk op art 150 van het K B van 13.06.1999 (B.S. 20 07 1999)

Reglementaire basis : Art. 150 van K. B van 13.06.1999 (B.S. 20 07 1999)

Art 150 " De tegemoetkoming zoals bedoeld in artikel 34,12°, van de gecoördineerde wet wat de inrichtingen betreft zoals bedoeld in artikel 147, §3, wordt toegekend aan de inrichting voor de rechthebbende die beantwoordt aan de criteria van één van de hiernavermelde categorieën van zorgenbehoevenheid

- *categorie O daarin zijn de rechthebbenden gerangschikt die fysisch volledig onafhankelijk zijn en niet dement zijn,*
- *categorie A daarin zijn de rechthebbenden gerangschikt die*
 - *fysisch afhankelijk zijn zij zijn afhankelijk om zich te wassen en/of te kleden,*
 - *psychisch afhankelijk zijn zij zijn gedesoriëteerd in tijd en ruimte, én zijn fysisch volledig onafhankelijk*
- *categorie B daarin zijn de rechthebbenden gerangschikt die*
(K B 10-11-97 – B S 20-12)
 - *fysisch afhankelijk zijn zij zijn afhankelijk om zich te wassen en te kleden, én zij zijn afhankelijk om zich te verplaatsen en/of om te eten en/of wegens incontinentie*
 - *psychisch afhankelijk zijn zij zijn gedesoriëteerd in tijd en ruimte, én zij zijn afhankelijk om zich te wassen en/of te kleden,*
- *categorie C daarin zijn de rechthebbenden gerangschikt die*
 - *fysisch afhankelijk zijn zij zijn afhankelijk om zich te wassen en te kleden, én zij zijn afhankelijk om zich te verplaatsen en naar het toilet te gaan, én zij zijn afhankelijk wegens incontinentie en/of om te eten,*
 - *psychisch afhankelijk zijn zij zijn gedesoriëteerd in tijd en ruimte, én zij zijn afhankelijk om zich te wassen en te kleden, én zij zijn afhankelijk wegens incontinentie, én zij zijn afhankelijk om zich te verplaatsen en/of om*

naar het toilet te gaan, en/of om te eten

Bedragen van de forfaitaire tegemoetkoming per periode:

Forfaitaire tegemoetkomingen B...					
Forfait	Periode 01/01/2000 tot 30/06/2000	Periode 01/07/2000 tot 31/08/2000	Periode 01/09/2000 tot 30/09/2000	Periode 01/10/2000 tot 31/12/2000	Periode 01/01/2001 tot 30/06/2001
Forfait O	€ 1,19	€ 1,07	€ 1,07	€ 1,21	€ 1,59
Forfait A	€ 7,05	€ 6,27	€ 6,40	€ 7,19	€ 9,12
Forfait B	€ 20,33	€ 18,07	€ 18,42	€ 20,72	€ 0
Forfait C	€ 20,33	€ 18,07	€ 18,42	€ 20,72	€ 0

Voor de periode 01/01/2001 tot 30/06/2001 werd voor een tegemoetkoming van categorie B een bedrag van € 9,12 uitbetaald.

Bij 4 verzekerden werd in de periode van 01/01/2000 tot 30/06/2001 in het totaal 1200 X een tegemoetkoming van een hogere categorie aangerekend dan werkelijk verschuldigd voor een totaal bedrag van € 16.069,85 (na toepassing van de verschilregel).

Bij verzekerden F.., G.. en H... werd in de periode 01/01/2000 tot 30/06/2001 834 X een tegemoetkoming van categorie B in plaats van een tegemoetkoming van categorie O aangerekend. Deze tekortkoming werd 834 X ten laste gelegd voor een totaal bedrag van € 11 318,62. Dit bedrag werd bekomen door toepassing van de verschilregel: 834 X tegemoetkoming van categorie B van € 12 441,08 - 834 X tegemoetkoming van categorie O van € 1 122,46.

Bij verzekerde I.. werd in de periode 01/01/2000 tot 30/06/2001 366 X een tegemoetkoming van categorie B in plaats van een tegemoetkoming van categorie A aangerekend. Deze tekortkoming werd 366 X ten laste gelegd voor een totaal bedrag van € 4 751,23. Dit bedrag werd bekomen door toepassing van de verschilregel: 366 X tegemoetkoming van categorie B van € 7.279,15 - 366 X tegemoetkoming van categorie A van € 2.527,92

Deze prestaties werden niet terugbetaald.

2. Betwiste beslissing van het Comité Dgec van 27 augustus 2004

Het Comité Dgec verklaarde de inbreuk bewezen en weerhield deze.

Dr A ., directeur van het rustoord, moest bijgevolg, krachtens het toenmalig artikel 141, § 5, laatste lid ZIV-wet, de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen ten belope het bedrag van € 16.069,85 terugbetalen

Het Comité legde bij toepassing van het toenmalig artikel 141, § 5 a) en b) van de ZIV-wet aan dr. A..., directeur, een administratieve geldboete van 50 % of € 8.034,92 op.

Deze beslissing wordt door appellant betwist.

BEROEPSGRIEVEN

1. Standpunt van appellant

Appellant verzoekt dat de Kamer van beroep zou oordelen als volgt :

Vast te stellen dat de besluiten genomen door geïntimeerde laattijdig zijn, en dienvolgens uit de debatten dienen geweerd te worden, alsmede alle stukken welke geïntimeerde zou willen inroepen. Deze stukken kan appellant bij gebreke aan inventaris ook niet identificeren, noch specificeren, noch hierop commentaar geven.

Vast te stellen dat de procedure welke gevoerd werd, nietig is, en dit om diverse redenen, namelijk *obscuri libelli*, het niet eerbiedigen van de taalwetgeving.

Dienvolgens te stellen dat er geen reden is om enige sanctie uit te spreken ten overstaan van appellant.

Vast te stellen dat in hoofde van appellant geen enkele fout werd begaan en dat hij enkel handelde als zaakvoerder van de B.V.B.A

Dat ten persoonlijke titel appellant geen enkele daad heeft gesteld die onder de incriminatie valt

Dienvolgens de vordering zoals deze tegenover hem gesteld af te wijzen als onontvankelijk en ongegrond.

Minstens akte te verlenen aan appellant van zijn vaststelling dat de vervolging ten zijne opzichte steunt op valse verklaringen van de behandelende geneesheren en dienvolgens de procedure overeenkomstig artikel 895 Ger.W. in valsheid dient te worden ingesteld

Met andere woorden dat dient te worden vastgesteld indien de administratie zich op de kwestieuze documenten wenst te steunen, en indien dit het geval is, dat overeenkomstig artikel 898 Ger.W dient gehandeld te worden.

De elementen van valsheid zijn duidelijk, dat de verschillende geneesheren die de patiënten behandelen scores hebben gegeven die zij later hebben herzien, herziening die in strijd is met de erkenning van de scores door de adviserende geneesheren van de diverse mutualiteiten.

Dienvolgens te stellen dat appellant niet kan veroordeeld worden tot terugbetaling van prestaties die hij niet heeft voorgeschreven en waarvan hij de vergoeding ook niet heeft ontvangen.

...

2. Standpunt van de geïntimeerde

Geïntimeerde verzoekt dat de Kamer van beroep de beslissing *a quo* zou bevestigen in de zin van

- de tenlastelegging bewezen is en terecht werd weerhouden;
- Dr. A..., directeur, bijgevolg, krachtens het toenmalig artikel 141, § 5, laatste lid ZIV-wet, de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen terugbetalen, zijnde het bedrag van € 16 069,85 moet terugbetalen;

Gezien het overschrijden van de redelijke termijn kan er geen sanctie worden opgelegd

BEOORDELING

I. Over de gevolgde procedure en het vooronderzoek

De Kamer van Beroep wenst vooreerst op te merken dat de middelen van appelland, die betrekking hebben op het verloop van de procedure dat aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing, zelfs indien deze gegrond zouden worden verklaard, de appelland niet kunnen schaden

De Kamer van Beroep heeft immers als administratief rechtscollege volledige rechtsmacht en dient de zaak volledig ab initio te onderzoeken. Aangezien aan appelland inbreuken op de ZIV-wet worden verweten, rust de bewijslast van die inbreuken uitsluiten op de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle, zijnde de geïntimeerde.

Louter volledigheidshalve wenst de Kamer van Beroep deze middelen van appelland te beantwoorden. Het gaat meer bepaald om volgende middelen:

- De gevolgde procedure
- De obscuriteit – obscurantisme van de behandeling
- Het verslag van de hoorzitting van 16 december 2003
- De onontvankelijkheid van de vordering ten aanzien van appelland (de hoedanigheid van appelland)
- Miskenning van de taalwetgeving

a) Aangaande de gevolgde procedure

Ten onrechte stelt de appelland zich vragen omtrent de gevoerde procedure. Uit het administratief dossier blijkt immers dat aan appelland op datum van 5 augustus 2003 twee brieven werden toegezonden:

- ref. 4152-HQ –E/XXXX (met synthesesnota inzake B)
- ref; 4152 – HQ – E/XXXX (met synthesesnota inzake rustoord J....)

In die twee brieven werd de appelland verzocht om schriftelijk zijn verweermiddelen toe te zenden;

De appellant liet immers weten dat het schrijven in verband met het dossier van het B... slechts in de eerste bladzijde van dit schrijven betrekking had op dit rustoord en de volgende bladzijden handelden over het rustoord J....

Uit de besluiten van de geïntimeerde (blz. 5) blijkt dat de materiele vergissing van de Dienst slechts werd hersteld bij aangetekende brief van 5 november 2003, zijnde vóór de bestreden beslissing van 24 augustus 2004.

Uit het verzoekschrift tot hoger beroep blijkt zeer duidelijk dat de appellant en zijn raadsman de twee bundels op datum van 2 december 2003 ter griffie heeft ingezien. De appellant heeft met volledige kennis van zaken zijn verdediging kunnen voeren. Van enige schending van zijn rechten van verdediging is geen sprake.

b) De obscuriteit

Ten onrechte stelt de appellant dat de gevolgde voorprocedure onduidelijk zou zijn.

Terecht stelt de geïntimeerde dat de wetgever gemachtigd is om de geschillen van zorgverleners, als medewerkers van een openbare dienst, te onttrekken aan organen van de rechterlijke orde en toe te wijzen aan een administratief orgaan en een specifieke procedure op te leggen. Dit maakt geen inbreuk uit op de rechten van de verdediging of op het algemeen rechtsbeginsel dat deze rechten omvat.

Uit de voorbereidende werkzaamheden van de Programmawet (*Parl. St. Kamer, 2002-2003, nr. 2125/005 (33)*) blijkt zeer duidelijk dat de wetgever in de toenmalige geldende procedure waarborgen heeft ingebouwd met het oog op de eerbiediging van de rechten van verdediging.

Het middel van de appellant gaat ten onrechte uit van het feit dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van het verslag van de hoorzitting van de twee auditeurs. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de beslissing werd genomen op grond van het gehele dossier en de verweermiddelen van appelland, zoals neergelegd bij de zitting van 24 oktober 2003, 16 december 2003 en 27 augustus 2004 (zie pagina 11 van de bestreden beslissing).

De geïntimeerde heeft gelijk dat het Comité, in tegenstelling tot de Kamer van Beroep, geen administratief rechtcollege is. Het Comité is een orgaan van actief bestuur (zie R.v.St. van Betsbrugge, nr. 13 379 dd 4 februari 1969, *Verz Arresten R V.St.*, 1969, 171).

Bovendien bestaat er geen algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk een vonnis of administratieve beslissing moet worden uitgesproken door dezelfde rechter (persoon) als degene die de zaak heeft gehoord (zie en vgl. Cass. 14 december 1987, *Arr.Cass. 1987-1988, nr. 231, hier navolgbaar*)

Eenmaal het realiteits- en conformiteitsonderzoek van de verstrekkingen, afgerond was, werden de resultaten van dit administratief onderzoek aan het Comité van de Dienst voorgelegd en werd de procedure zoals bepaald in het toenmalig artikel 141, §§ 2, 3, en 5 van de Z.I.V -wet gevolgd. Terecht merkt de geïntimeerde op dat het Comité de feiten eigenmachtig volgende deze procedure oordeelde over de feiten en de beslissing nam waartegen huidig beroep werd ingesteld.

Ten onrechte poneert de appellant dat alle beginselen van het bestuursrecht onverkort van toepassing zijn. De toenmalige wet voorzag niet in de openbaarheid van de zittingen.

Het middel afgeleid op grond van de schending van het beginsel van openbaarheid, kan dan ook niet worden aangenomen.

De Kamer van Beroep kan de geïntimeerde volledig volgen wanneer deze stelt dat de toenmalige procedure bepaald door de wet volledig werd gevolgd.

Het middel van de obscuriteit van de gevolgde procedure kan dan ook niet worden aangenomen.

c) Het verslag van de hoorzitting van 16 december 2003

Dit onderdeel van middel van appellant is overtollig, nu de appellant zelf in zijn verzoekschrift tot hoger beroep stelt dat de hoorzitting zich beperkt tot de weergave van de argumenten die appellant naar voren heeft gebracht.

Het Comité heeft dan ook terdege kennis kunnen nemen van alle argumenten en middelen van appellant.

d) De onontvankelijkheid van de vordering (hoedanigheid van de appellant)

Ten onrechte stelt de appellant dat hij niet wist in welke hoedanigheid de vordering lastens hem werd ingesteld

Krachtens de ZIV-wetgeving kan de Dienst voor geneeskundige Evaluatie en Controle een onderzoek voeren naar de verzorgingstehuizen

De reglementaire basis van de weerhouden tenlastelegging is immers artikel 150 van het KB van 3 juli 1996, zoals gewijzigd bij K.B. van 13 juni 1999, B S 20 juli 1999.

Zoals hierboven reeds werd weergegeven, werd de appellant bij twee brieven uitgenodigd om zijn verweermiddelen toe te zenden, enerzijds als directeur van het B en anderzijds als directeur van het Rustoord J. .

Appellant wist zeer goed dat hij als verantwoordelijke van die twee inrichtingen ten laste werd gelegd van het opmaken, ondertekenen en uitreiken van verzamelkostennota's model 56 die niet beantwoordden aan de realiteit.

Terecht stelt de geïntimeerde dan ook dat de appellant formeel ingelicht was van de procedures lastens de verzorgingsinstellingen, waarvan hij directeur was en de desbetreffende stukken tekende.

In tegenstelling tot hetgeen de appellant poneert werd op de zitting van 24 oktober 2003 niets lastens appellant betwist. De aanstelling van twee auditeurs is geen beslissing die bestreden kan worden, nu deze beslissing een voorbereidende daad is van de procedure die verder tegensprekelijk geschiedt

De beslissing ten gronde werd genomen op de zitting van 27 augustus 2004.

De appellant beweert volledig ten onrechte dat hij niet persoonlijk werd ondervraagd

Uit het dossier blijkt immers dat appellant werd ondervraagd op volgende data : 27 maart 2001, 15 mei 2001 en 17 januari 2002. Het

afschrift van verhoor werd conform de wet telkens aan appellant aangetekend verstuurd.

Ten onrechte poneert de appellant dat de vordering enkel lastens de twee rechtspersonen kon worden ingesteld.

De appellant wordt in huidig dossier aangesproken als verantwoordelijke van het B. Door de appellant kan niet worden betwist dat hij namens dit Rustoord de beslissing tot het opmaken van de verzamelkostennota's bij hem lag.

Het opgeworpen middel van onontvankelijkheid faalt naar recht.

e) Miskennis van de taalwetgeving

Ten onrechte stelt de appellant dat de taalwetgeving werd geschonden. Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat de toepasselijke taalwet deze is van de Wet van 2 augustus 1963 op het gebruik van de talen in bestuurszaken voor wat de procedure gevoerd voor het Comité betreft.

Het Comité handelende als bestuursorgaan van het RIZIV. De toepasselijkheid van de wet op het RIZIV vloeit voort uit artikel 1, § 1, 1° van de Wet.

Het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle kan beschouwd worden als een Dienst waarvan de werking het ganse land bestrijkt, meer bepaald een centrale dienst. De toepasselijke artikelen die daarop betrekking hebben zijn ondergebracht in hoofdstuk V, Afdeling I van hoger vernoemde wet (de artikelen 25 t.e.m. 32).

Terecht stelt de geïntimeerde dat op het moment van de bestreden beslissing het Comité niet was ingedeeld in taalgroepen. Conform de (toenmalige) wet namen zowel de Nederlandstalige, al de Franstalige leden van de beroepsgroepen deel aan de beraadslaging en stemming van dossiers, die hun beroepsgroep aanbelangden.

Daartoe werden een aantal stukken, zoals de synthesesnota, de verweermiddelen van appellant, het verslag van de hoorzitting en de neergelegde besluiten van beide partijen vertaald door de vertaaldienst van het RIZIV. Tijdens de zitting werd bovendien

voorzien in een simultane vertaling voor de leden, die onvoldoende kennis hadden van het Nederlands.

De procedure werd echter uitsluitend gevoerd in het Nederlands.

Geen enkele wetsbepaling voorziet dat die stukken dienden vertaald te worden door een beedigde vertaler. De appellant toont niet aan dat de vertaling van de stukken niet correct zou zijn en/of dat zijn belangen werden geschaad.

De Kamer van Beroep stelt vast dat de procedure correct werd nageleefd conform het toenmalig artikel 140 van de ZIV-wet.

De geïntimeerde heeft gelijk door zich te verzetten tegen de vraag tot het voorleggen van de notulen van de zitting van 24 oktober 2003. Overeenkomstig het toenmalig artikel 140, § 2, derde lid van de ZIV-wet zijn die vergaderingen niet openbaar.

De Kamer van Beroep wenst volledigheidshalve op te merken dat uiteraard de wetgeving op het gebruik der talen in gerechtszaken wel van toepassing is op de processen-verbaal van verhoor en vaststelling van de inbreuken op de ZIV-wetgeving, en dit op grond van het feit dat deze pv's worden opgesteld (tot 30 juni 2011) krachtens de bepalingen van de Arbeidsinspectiewet.

Uit het dossier blijkt echter niet dat er personen werden ondervraagd in een andere taal dan het Nederlands.

De appellant werd verhoord en gehoord in het Nederlands. De bestreden beslissing werd ook uitsluitend in het Nederlands uitgesproken.

Het middel gestoeld op grond van de taalwet faalt dan ook naar recht.

II. Over het bewijs van de inbreuken

a. Principe van de Bewijslast

De bewijslast van de inbreuken die lastens appellant worden weerhouden berust uitsluitend bij de Dienst. De appellant wordt immers verweten een inbreuk te hebben gepleegd op de ZIV-wetgeving, meer bepaald op artikel 150 van het Koninklijk Besluit van 3 juli 1996, zoals gewijzigd bij K B van 13 juni 1999, B S. 20 juli 1999

De geïntimeerde geniet van het vermoeden van onschuld, vervat in artikel 62 E.V.R.M (zie en vgl. SALABIAKU v. FRANKRIJK, E.H.R.M. 7 oktober 1988, *Publ* E.C.H.R., Serie A, vol. 141).

Het behoort dan ook uitsluitend aan de Dienst om volgende zaken te bewijzen :

- Dat (materieelrechtelijk) de inbreuk bewezen is
- Dat de inbreuk aan appellant als verantwoordelijke voor de verzorgingsinstelling kan worden toegerekend

Uit de voorbereidende nota van de Dienst gericht aan het Comité zou de inbreuk bewezen worden aan de hand van :

- Het proces-verbaal van vatstelling van 18 januari 2002
- 14 processen-verbaal van vatstelling opgemaakt door de geneesheer-inspecteur omtrent de fysische en psychische afhankelijkheid
- processen-verbaal van verhoor van acht behandelende huisartsen
- proces-verbaal van verhoor van één apotheker
- processen-verbaal van verhoor van zes verpleegkundigen
- processen-verbaal van verhoor van vijf bejaardenhelpsters
- proces-verbaal van verhoor van één sanitair helpster
- proces-verbaal van verhoor van één secretaresse
- processen-verbaal van verhoor van appellant (drie maal verhoord)

b. De bewijswaarde van het proces-verbaal van de inspecteurs van het RIZIV

Terecht stelt de appellant dat krachtens artikel 169 van de gecoördineerde ZIV-wet, de processen-verbaal opgemaakt door de geneesheer-inspecteurs bewijswaarde hebben tot het tegendeel bewezen is, doch dat de bijzondere bewijswaarde van die processen-verbaal slechts gelden voor wat betreft de door hen gedane vaststellingen

De interpretatie van de rechtsregels, de waarde die zij hechten aan de verklaringen van de door hen ondervraagde getuigen, hebben geenszins die bijzondere bewijswaarde.

De appellant heeft bovendien ook gelijk door te stellen dat het aan het Comité behoorde om zelf de waarde en de bewijswaarde van de elementen verzameld door de inspecteurs in het proces-verbaal te beoordelen

De bewijslast van de inbreuken berust uitsluitend bij de Dienst. De Kamer van Beroep stelt vast dat in de bestreden beslissing onvoldoende werd geantwoord op het verweer van appelland, in het bijzonder over de gevolgtrekkingen gedaan door de geneesheer-inspecteurs in het proces-verbaal van vaststelling. Aangezien deze gevolgtrekkingen geen bijzondere bewijswaarde hebben, diende het Comité de argumentatie van appelland op dat punt in rechte en in feite beantwoorden.

c. De invloed van de overschrijding van de redelijke termijn

De Kamer van Beroep stelt samen met de appelland vast dat in casu er manifest sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn

Artikel 6.1 EVRM bepaalt dat eenieder die bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung, het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld

Het staat buiten kijf dat de procedure die tegen de appelland werd ingesteld voor een deel een strafrechtelijk karakter heeft. Er is sprake van inbreuken en naast de terugvordering van de ten

onrechte aangerekende prestaties wordt tevens een sanctie tegen de zorgverlener gevorderd.

Om uit te maken of de tenlastelegging betrekking heeft op een strafbaar feit mag niet enkel worden gelet op de interne kwalificatie. Het woord 'strafrechtelijk' heeft een autonome betekenis. Om te bepalen of een maatregel als dusdanig beschouwd moet worden, moet gekeken worden naar de internrechtelijke kwalificatie van de inbreuk, de aard ervan en de ernst van de sanctie in het licht van het voorwerp en het doel van art 6 EVRM (zie en vgl. EHRM, 8 juni 1976, Engel tegen Nederland, J T. 1977, 485, hier navolgbaar).

Het staat aan de rechtscolleges om aan de hand van de gegevens van elke zaak afzonderlijk te oordelen of de zaak is behandeld binnen een redelijke termijn en, zo neen, de gevolgen vast te stellen die daaruit kunnen voortvloeien. Noch art 6 1 E V R M., noch enige andere bepaling van het verdrag of van de nationale wet geeft de gevolgen aan die de feitenrechter dient te verbinden aan de vaststelling dat de redelijke termijn is overschreden. Het verdrag bepaalt niet dat overschrijding van die termijn leidt tot niet-ontvanke-lijkheid van de vervolgingen, gegrond op de uitdrukkelijke vaststelling dat de procedure uitermate lang aansleept. Die gevolgen moeten worden onderzocht, enerzijds, uit het oogpunt van de bewijsvoering, anderzijds uit het oogpunt van de sanctie. De abnormale duur van de rechtspleging kan immers tot gevolg hebben dat bewijzen teloorgaan, zodat de rechter niet meer kan beslissen dat de feiten bewezen zijn. De overschrijding van de redelijke termijn kan ook nadeel berokkenen aan de beklagde of aan de beschuldigde.

De redelijkheid van de termijn wordt beoordeeld aan de hand van de complexiteit van de zaak, het gedrag van de klager, het optreden van de relevante autoriteiten en het belang van de procedure voor de klager (zie en vgl. EHRM, Pelissier en Sassi tegen Frankrijk, 25 maart 1999, J T 1999, 545, hier navolgbaar)

De termijn begint in strafzaken te lopen vanaf het tijdstip dat de verdachte in staat van beschuldiging is gesteld. Dit wordt gedefinieerd als de officiële bekendmaking aan een individu door een bevoegde autoriteit dat tegen hem of haar ernstige verdenkingen bestaan van een gepleegd misdrijf. Men kan hierbij denken aan de datum van arrestatie, de datum waarop de verdachte officieel te horen kreeg dat hij vervolgd zou worden of de dag waarop een gerechtelijk vooronderzoek geopend werd.

Wanneer het rechtscollege regelmatig vaststelt dat de redelijke termijn overschreden is, zonder dat die omstandigheid invloed heeft gehad op de bewijslevering of op de uitoefening van het recht van verdediging, kan hij hetzij de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uitspreken hetzij een straf uitspreken die lager is dan de wettelijke minimumstraf, in overeenstemming met artikel 21ter V.T.Sv., hetzij een bij wet voorgeschreven straf uitspreken die echter daadwerkelijk en op meetbare wijze is verminderd t o v. de straf die hij had kunnen opleggen als hij de overdreven duur van de rechtspleging niet had vastgesteld.

De Kamer van Beroep stelt ten deze vast dat:

- de feiten dateren van 1 januari 2000 tot en met 30 juni 2001 (meer dan 14 jaar geleden)
- de appellant werd op 5 augustus 2003 aangeschreven met een aangetekende brief, waarmee hem gevraagd werd binnen de twee maanden zijn schriftelijke verweermiddelen toe te zenden
- op 24 oktober 2003 het Comité het dossier onderzocht en vervolgens twee auditeurs aangewezen heeft met de opdracht appellant te horen in zijn mondeling verweer (startpunt van de redelijke termijn)
- De bestreden beslissing werd genomen op 27 augustus 2004
- Door de appellant hoger beroep werd ingesteld op 29 oktober 2004
- Door de geïntimeerde voor het eerst beroepsbesluiten werden neergelegd op 8 februari 2013 (zijnde 8 jaar en 3 maanden nadat het beroep door appellant werd ingesteld)
- De zaak in hoger beroep slechts werd gefixeerd op 30 juni 2015 (zijnde 10 jaar en 8 maanden nadat het beroep door de appellant werd ingesteld)

De overschrijding van de redelijke termijn heeft zeker zijn invloed op wat betreft de gevorderde sanctie.

De appellant kan echter ook gevolgd worden in zijn verweer dat het lange tijdsverloop van de procedure zijn rechten van verdediging zwaar in het gedrang heeft gebracht, meer bepaald wat betreft de toerekening van de inbreuken (zie hierna punt d)).

d. het bewijs van de inbreuken

Aan de appellant wordt verweten dat voor vier verzekerden (F. ., G..., H... en I...) in de periode van 1 januari 2000 tot 30 juni 2001 in het totaal 1 200 maal een tegemoetkoming van een hogere

categorie werd aangerekend dan werkelijk verschuldigd voor een totaal bedrag van 16.069,85 € (na toepassing van de verschilregel).

Door de appellant werd telkens een categorie B aangerekend waar dit voor drie verzekerden een categorie O zou moeten zijn, en voor één verzekerde categorie A.

De appellant beroept zich op volgende bewijsmiddelen:

- De vaststelling gedaan de visu door de geneesheer-inspecteur
- De afgelegde verklaring door de verpleegkundige K (pv. Dd. 25 juni 2001)
- De verklaring van de behandelende huisarts Dr. L (voor de verzekerden F... en G...) (pv van verhoor dd. 25.09 2001)
- De verklaring van de behandelende huisarts Dr M (voor de verzekerde H...) (pv van verhoor dd. 28.09.2001)
- De verklaring van de behandelende huisarts N... (voor de verzekerde I .) (pv van verhoor dd 27 09 2001)

De Kamer van Beroep stelt vooreerst vast dat in de pro justitia van 18 januari 2002 dat aan appellant ter kennis werd gebracht, nergens gewag wordt gemaakt van de processen-verbaal van vaststelling van de Geneesheer-Inspecteur dd. 13 juni 2001 (vaststelling van de evaluatieschaal van de vier weerhouden verzekerden).

Bovendien blijkt nergens uit de processen-verbaal van vaststelling dd. 13 juni 2001 dat deze evaluatie van de geneesheer-inspecteur slaat op de ganse periode van de weerhouden inbreuk;

De appellant heeft bovendien gelijk dat voor minstens drie verzekerden (F..., G. . en H) de attesten door de appellant werden ondertekend en opgemaakt op grond van de attestatie opgemaakt door de behandelende huisartsen van die verzekerden

De Dienst stelt o.a dat de inbreuken bewezen zijn aan de hand van de latere verklaringen afgelegd door deze zelfde huisartsen.

Het is voor de Kamer van Beroep dan ook totaal onbegrijpelijk waarom

- Geen onderzoek werd gevoerd naar deze huisartsen (wegens het (bewust?) opmaken van een verkeerd attest bij de opname)

- Geen dossier tegen deze huisartsen werd geopend bij de Orde van Geneesheren
- De appellant niet de mogelijkheid had om tijdens het onderzoek te worden geconfronteerd met de tegenstrijdige attesten opgemaakt door de behandelende huisartsen van de verzekerden waarvoor de inbreuk werd vastgesteld.

Door het slordig en onvolledig onderzoek kan onmogelijk worden uitgemaakt of de appellant voor de weerhouden periode wist of moest weten dat de opgemaakte evaluatieschaal (aan de hand van de voorgelegde medische attesten) niet correct was.

De Kamer van Beroep stelt vast dat door de overschrijding van de redelijke termijn (louter en alleen te wijten aan de geintimeerde), bepaalde onderzoekdaden niet langer meer kunnen worden opgelegd. Het heeft geen zin meer om veertien jaar na de feiten de betrokken huisartsen nog op te roepen en te confronteren met hun tegenstrijdige opgemaakte attesten. Het is immers op basis van de attesten opgemaakt door die huisartsen dat appellant als verantwoordelijke voor de instelling de verzamelkostennota's en individuele kostennota's opmaakte (model 56).

De overschrijding van de redelijke termijn heeft dan ook onherstelbaar de rechten van appellant geschaad. De toerekening van de inbreuken in hoofde van de appellant wordt door de Dienst niet naar behoren geleverd.

De inbreuk is derhalve **niet** bewezen.

De bestreden beslissing van het Comité van 27 augustus 2004 wordt dan ook vernietigd.

*
* *

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Ontvangt het hoger beroep en verklaart het gegrond.

Vernietigt de bestreden beslissing.

Opnieuw wijzende :

Verklaart de inbreuk niet bewezen.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 29 september 2015 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door

- De heer Vincent DOOMS, Voorzitter van de Kamer van beroep,
- De heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Vincent DOOMS

De Kamer van beroep de kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit de heer Vincent DOOMS, magistraat-Voorzitter, en dokter André TIELENS en dokter Eva TRAEY, vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen, alsmede dokter Constantinus POLITIS en dokter Dirk SCHEVENEELS, vertegenwoordigers van de representatieve organisaties van het artsenkorps, de leden-geneesheren hebben aan de beraadslaging deelgenomen bij wege van advies De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier in de Kamer van beroep.